

YRSA SIGURDARDÓTTIR

NEEM MIJN ZIEL

the house of books

Oorspronkelijke titel

Sér Grefur Gröf (My Soul to Take)

Uitgave

Copyright © 2006 Yrsa Sigurdardóttir

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,

Vianen/Antwerpen

This book is published by arrangement with Literary Agency Wandel Cruse, Paris

Vertaling

AnneMarie Lodewijk

Omslagontwerp

Wil Immink Design

Omslagillustratie

Wil Immink Design/Fotolia

Foto auteur

© Atli Már Hafsteinsson

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3932 1

ISBN 978 90 443 3223 0 (e-book)

D/2013/8899/57

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Februari 1945

Proloog

HET KIND VOELDE DE KOU OMHOOG kruipen langs haar benen en rug en probeerde rechtop te gaan zitten op de voorbank om beter naar buiten te kunnen kijken. Ze tuurde door de sneeuw die de auto omringde, maar zag nergens boerderijdieren. Het is veel te koud voor de dieren om buiten te zijn, dacht ze en ze wilde dat ze kon uitstappen en teruggaan naar het huis, maar ze durfde geen woord te zeggen. Een traan gleed over haar wang terwijl de man naast haar de motor probeerde te starten. Ze perste haar lippen op elkaar en wendde haar gezichtje van hem af, zodat hij het niet zou merken. Wat zou hij kwaad worden. Ze keek naar het huis waar de auto voor geparkeerd stond, om te zien of ze het andere meisje zag, maar het enige levende wezen in de omtrek was de boerderijhond, Rover, die op de veranda lag te slapen. Opeens tilde hij zijn kop op en staarde haar aan. Ze glimlachte flauwtjes naar hem, maar hij ging alweer liggen en sloot zijn ogen.

De auto kwam sputterend tot leven en de man achter het stuur rechtte zijn rug. ‘Het werd tijd,’ zei hij nors, terwijl ze wegreden. Hij keek even opzij naar het meisje, dat zich weer had omgedraaid en nu recht voor zich uit keek. ‘Zo, laten we dan maar eens een eindje gaan rijden.’ Ze reden over het ruwe, hobbelige pad dat wegvoerde van het huis en zij stuiterde op en neer op haar stoel. ‘Probeer je goed vast te houden,’ zei hij zonder haar aan te kijken.

Ten slotte bereikte de wagen de weg en ze reden een tijdje in stilte verder. Het meisje keek uit het raam, in de hoop een paar paarden te zien, maar het landschap om hen heen lag er verlaten bij. Haar hart sloeg een slag over toen ze opeens besepte waar ze waren.

‘Gaan we naar mijn huis?’ vroeg ze hoopvol.

‘Zo zou je het kunnen noemen.’

Het meisje ging nog rechter zitten en keek nog beter om zich heen. Vóór hen strekte het vertrouwde landschap zich uit en in de verte zag ze heel duidelijk de rots waarvan haar moeder had gezegd dat het een trol was die bij zonsopgang in steen was veranderd. Ze rekte zich instinctief uit om hem beter te kunnen zien. Boven aan de lage heuvel voor hen verscheen een auto, die op hen af kwam rijden. Zo te zien was het een militair voertuig. Ze minderden vaart en de man droeg haar op uit het zicht te blijven. Ze was eraan gewend zich te moeten verstoppen en deed zonder aarzelen wat hij zei. Hij was het blijkbaar met haar grootvader eens dat van het leger niets goeds te verwachten viel. Haar moeder had haar ingefluisterd dat soldaten heel normale mannen waren, net als grootvader. Alleen jonger. En knapper. ‘Net als jij.’ Het meisje wist nog goed hoe lief haar moeder naar haar had gelachen toen ze dat zei.

Het kind hoorde het andere voertuig naderen. Het geluid werd steeds harder, tot ze elkaar passeerden en toen stierf het weer weg. Ze schoof heen en weer op haar stoel.

‘Je mag wel weer overeind komen,’ zei de bestuurder en ze deed wat hij zei. ‘Weet je hoe oud je bent?’ vroeg hij.

‘Vier,’ antwoordde ze, en ze lette erop dat ze duidelijk sprak, zoals haar grootvader het haar had geleerd.

De man snoof. ‘Je bent wel wat schriel voor een kind van vier.’

Hoewel het meisje niet wist wat ‘schriel’ betekende, begreep ze toch wel dat het niet goed was om het te zijn. Ze zei niets. Het bleef even stil.

‘Wil je je moeder graag weer zien?’

Haar ogen werden groot en ze keek naar de man op. Gingen ze naar mama toe? De gedachte alleen al maakte alles goed. Ze knikte gretig.

De bovenbenen van het meisje deden niet langer pijn van de kou. Alles zou weer fijn worden. Ze sloegen de weg in die ze zo goed kende. Ze zag haar huis en voor het eerst in tijden verscheen er een glimlach op haar gezicht. De wagen reed langzaam naar het huis en stond toen stil. Als gehypnotiseerd keek ze naar het grote, indrukwekkende huis. Het zag er zo triest en eenzaam uit. Er brandde geen licht en er kwam geen rook uit de schoorsteen.

‘Is mama hier?’ vroeg ze nerveus. Er was iets vreemds aan de hand. De laatste keer dat ze haar had gezien, had haar moeder in een kamer in het huis van de man in bed gelegen. Ze was ziek, net zoals grootvader dat was geweest, met alleen haar dochtertje om voor haar te zorgen. Misschien was mama in de nacht nadat ze uit het bed was verdwenen terug naar huis gegaan? Maar waarom had ze haar dan achtergelaten bij de man? Dat zou mama nooit hebben gedaan.

‘Je moeder is niet echt hier, maar je zult haar wel terugzien. Jullie zullen voor altijd bij elkaar blijven.’ Hij grijnsde en het meisje voelde iets van onzekerheid in haar blijdschap sluipen, maar ze durfde geen vragen te stellen.

De man gooidde het portier open en stapte uit. Hij liep om de wagen heen en deed de deur voor haar open. ‘Kom maar. Voor dat je je moeder terugziet, ga je een klein tochtje maken.’

Het meisje stapte voorzichtig uit. Ze keek om zich heen, in de hoop iemand of iets te zien om moed uit te putten, maar ze zag niets.

De man bukte zich om haar in een want gehulde handje te pakken. ‘Kom, dan zal ik je iets laten zien.’ Hij trok haar mee en ze moest bijna rennen om zijn grote stappen te kunnen bijhouden.

Ze liepen om het huis heen naar de veestal. Er kwam hen een enorme stank tegemoet, die steeds erger werd naarmate ze dichterbij kwamen. Het kleine meisje wilde haar neus dichtknijpen, maar durfde het niet. Aan de gezichtsuitdrukking van de man te zien rook hij het ook. Toen ze bij de schuur waren, keek hij naar binnen, door een raampje dat zo hoog zat dat het meisje er niet bij kon. Met zijn hand voor zijn mond geslagen stapte hij naar achteren. Ze hoopte dat er niets akeligs was gebeurd met de koeien,

maar het viel haar wel op dat er geen geluid van binnen kwam. Misschien sliepen de koeien. De man trok haar weer verder.

‘Gatverdamme,’ zei hij. Toen ze een klein eindje bij de vee-schuur vandaan waren, bleef hij staan en keek naar de sneeuw. Hij ontspande zijn greep om de hand van het meisje. ‘Waar was het nou, verdomme?’ mompelde hij geërgerd. Hij schopte met zijn schoen in de sneeuw.

Terwijl hij in de sneeuw zocht bleef het kind roerloos staan. Ze voelde zich niet blij meer. Mammie was hier niet. Ze kon toch niet onder de sneeuw liggen? Ze was ziek. Terwijl ze haar snikken probeerde in te houden, fluisterde ze zacht: ‘Waar is mijn mammie?’

‘Die is bij God,’ antwoordde hij, nog steeds zoekend met zijn voet.

‘Bij God?’ herhaalde ze, verbijsterd. ‘Wat doet ze daar?’

De man snoof. ‘Ze is dood. Dan ga je naar God.’

Het kind wist niet goed wat dat betekende. Ze had nog nooit iemand ontmoet die dood was.

‘God is goed, hè?’ Ze wist niet precies waarom ze dit zei. Ze wist het antwoord, omdat haar moeder en grootvader het haar dikwijls hadden verteld. God was goed. Heel erg goed. ‘Wanneer ze bij God is geweest komt ze toch wel weer naar huis?’ vroeg ze hoopvol.

De man slaakte een triomfantelijke kreet en hield op met graven. ‘Hebbes! Eindelijk.’ Hij bukte zich en veegde met zijn gehandschoende handen de sneeuw van de grond. ‘Nee, niemand komt terug van God. Als je je mama wilt zien, zal je naar Hem toe moeten.’

Het meisje verstijfde. Wat bedoelde hij? Ze zag hoe hij de sneeuw van een stalen luik veegde dat haar bekend voorkwam; het luik in het veld waar ze van haar moeder nooit mocht spelen. Kon het zijn dat God daaronder zat?

De man rekte zich uit en bukte toen opnieuw om het zware luik open te trekken. Toen hij het meisje aankeek, lachte hij weer. Ze wilde dat hij dat niet deed. Hij wenkte haar. Aarzelend naderde ze hem en de gapende zwarte ruimte die onder het luik tevoorschijn was gekomen.

‘Is God daar beneden met mammi?’ vroeg ze met een bevend stemmetje.

De man stond nog steeds te grijnzen. ‘Nee, Hij is daar nu niet, maar Hij komt je daar straks wel halen. Kom mee.’ Hij greep haar magere schouder en trok haar dichterbij het gat. ‘Gelukkig ben je gedoopt. God laat niemand binnen die niet gedoopt is. Maar laten we hopen dat God nog weet wie jij bent, want Hij kan natuurlijk niet in de kerkarchieven kijken.’ De glimlach van de man werd nog killer. ‘Misschien moeten we het voor alle zekerheid nog maar een keertje doen. Ik zou niet willen dat God weigert je op te nemen.’ Hij lachte stilletjes.

Het meisje luisterde niet. Ze staarde als gehypnotiseerd in de diepte. Haar moeder zou nooit in zo’n gat gaan. Ze hoorde de man wel iets mompelen over ‘een snelle doop’, maar keek pas op toen hij haar met een snelle ruk omdraaide, zijn met sneeuw gevulde hand op haar voorhoofd legde en zei: ‘Ik doop je in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen.’ Toen deed hij zijn ogen open en keek haar aan.

Hoewel haar voorhoofd verschrikkelijk prikte van de kou, kreeg ze het van de blik in zijn ogen nog kouder. Ze trok haar hoofd weg en stak haar handen in de zakken van haar jack. Ze had het ijskoud en haar wollen wanten boden weinig bescherming tegen de snijdende wind. Opeens voelde ze iets in haar rechterzak en herinnerde zich de envelop. Een angstig gevoel be kroop haar en verdreef even haar angst voor de man. Ze had haar moeder beloofd dat ze de envelop zou bezorgen en nu zag het er naar uit dat dit niet ging lukken. Het was het laatste wat haar moeder tegen haar had gezegd en het meisje herinnerde zich heel goed hoe belangrijk het scheen te zijn. Ze voelde een traan over haar ene wang lopen. Ze kon de envelop niet aan de man geven, want haar moeder had uitdrukkelijk gezegd dat ze dat niet mocht doen. Het meisje beet op haar onderlip en wist niet of ze iets moest zeggen of juist haar mond moest houden. Ze kneep haar ogen dicht en wenste dat ze niet hier stond, maar dat ze naast haar moeder lag en dat er niets was veranderd. Toen ze haar ogen weer opendeed stonden ze nog steeds op dezelfde plek, zij en de man. Ze werd

overspoeld door een gevoel van wanhoop en begon stilletjes te huilen, en de tranen liepen langs haar wangen in haar sjaal.

De man pakte haar weer bij haar schouder. ‘Nu zal God je van harte welkom heten. Kun je gebedjes opzeggen?’ Ze knikte nerveus. ‘Mooi zo.’ Hij keek in het gat. ‘Ik ga je hier nu in zetten en dan komt God je straks wel halen. Je kunt het beste blijven bidden tot Hij komt. Je zult het wel koud krijgen, maar je valt vanzelf lekker in slaap en vóór je het weet ben je bij je moeder in de hemel.’

Nu begon het kind nog harder te huilen, hoewel ze wanhopig probeerde haar snikken te onderdrukken. Dit klopte niet. Waarom kon God haar niet gewoon nu komen halen, als Hij dan zo goed was? Waarom moest ze in die donkere kuil? Ze was bang in het donker en dit was een gevaarlijke plek – dat had haar moeder haar zelf verteld. Het meisje keek de man aan en wist dat ze er toch in moest, of ze wilde of niet. Ze stond als aan de grond genageld. De man stak zijn handen onder haar armen en tilde haar op, waarna hij haar langzaam in het gat liet zakken. Ze keek opzij om een laatste blik op haar huis te werpen en staarde verbaasd naar het raam in de puntgevel. Daar stond iemand te kijken, maar het raam was te vies en het huis stond te ver weg om te kunnen zien wie het was. Toen ze helemaal in het gat stond, kon ze niets meer zien en deed ze haar best om niet toe te geven aan de doodsangst die ze voelde. God was goed. Er had geen geest voor het raam gestaan. God was goed. En het zachte, treurige gejammer dat ze in de diepte hoorde was niet het gehuil van de dode kinderen. God was goed. Dat had mammi zelf gezegd.

In de kuil was het nog veel kouder dan buiten. Ze probeerde te gaan zitten, maar de grond was nog kouder dan de voorbank van de auto. Ze sloeg haar armen om zich heen. Het luik zwaaide omhoog en net voordat het dichtviel hoorde ze de man zeggen: ‘Succes. Doe de groeten aan je moeder, en aan God. Vergeet niet te bidden.’

Alles werd zwart. Het meisje probeerde rustig te ademen, maar haar gesnik maakte dat moeilijk. Het allerergste vond ze dat de envelop nu nooit zou worden bezorgd. Ze kneep haar ogen stijf

dicht, omdat de gedachte aan zonneschijn haar altijd rustig maakte. Misschien kwam iemand haar wel halen. Degene die achter het raam had gestaan zou haar toch wel komen redden? Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft. Ze wilde hier niet blijven. Ze vouwde haar handjes en fluisterde:

*'Ik ga slapen, ik ben zo moe
Ik doe mijn beide oogjes toe
Here, houd ook deze nacht
Over mij weer trouw de wacht.'*

Dinsdag, 6 juni 2006

1

‘INWERPGLIEUF,’ VERBETERDE THÓRA HEN met een beleefd glimlachje. ‘In de stukken wordt het een inwerpgleuf genoemd.’ Ze wees op een uitdraai op het bureau voor haar en wendde zich tot het stel dat tegenover haar zat. Hun blikken werden nog norser en Thóra ging snel verder, voordat de man weer een nieuwe tirade begon. ‘Toen wettelijke bepaling No. 505/1997 inzake primaire postbestelling werd vervangen door wettelijke bepaling 805/2003 inzake uitgebreide postbestelling en zijn tenuitvoerlegging, werd Artikel 12 betreffende brievenbussen en inwerpgleuven herroepen.’

‘Zie je wel!’ riep de man, terwijl hij zich triomfantelijk omdraaide naar zijn vrouw. ‘Precies wat ik je zei. Ze kunnen dus niet zomaar stoppen met het bezorgen van onze post.’ Hij wendde zich weer tot Thóra, ging rechtop zitten en sloeg zijn armen over elkaar.

Thóra schraapte haar keel. ‘Zo eenvoudig is het helaas niet. De nieuwe regeling verwijst naar een bouwvoorschrift met betrekking tot inwerpgleuven en de plaatsing daarvan. Hierin staat dat inwerpgleuven zodanig geplaatst dienen te zijn dat de afstand van de grond tot de onderste rand van de inwerpgleuf tussen de duizend en twaalfhonderd millimeter bedraagt.’ Thóra stopte even om adem te halen, wat niet te lang mocht duren, anders zou de man haar weer in de rede vallen. ‘De Wet op de Postbezorging No. 12/2002 vermeldt vervolgens dat de posterijen het recht heb-

ben post naar de afzender terug te sturen indien de inwerppleuf niet overeenkomstig de voorschriften is aangebracht.'

Verder kwam ze niet, want de man had genoeg gehoord. 'Gaat u me nu vertellen dat ik geen post meer bezorgd krijg en dat ik niet het recht heb om in beroep te gaan tegen al dat bureaucratistische geneuzel?' protesteerde hij, waarbij hij theatraal met zijn armen zwaaide alsof hij een aanval van onzichtbare bureaucraten probeerde af te slaan.

Thóra haalde haar schouders op. 'U kunt altijd uw brievenbus nog wat hoger hangen.'

De man zond haar een vernietigende blik toe. 'Ik had meer van u verwacht, vooral omdat u had toegezegd zich in de kwestie te verdiepen.'

Thóra had zin om de wettelijke bepalingen te pakken en ze naar het knalrode hoofd van de man te smijten, maar ze wist zich te verbijten. 'Dat heb ik ook gedaan,' zei ze rustig, met een geforceerd lachje.

Ze had verwacht dat het echtpaar zwaar onder de indruk zou zijn van haar encyclopedische kennis van de zaak en de vakkundige manier waarop ze de nummers van de wettelijke bepalingen kon opdreunen, maar ze had moeten beseffen dat ze net zo goed met haar hoofd tegen een stenen muur kon lopen. De agitatie in de stem van de man toen hij twee dagen geleden het advocatenkantoor belde, had een waarschuwing moeten zijn. Razendsnel pratend had hij juridisch advies gevraagd voor zichzelf en zijn vrouw, met betrekking tot hun geschil met zowel de postbode als het postbedrijf. Zij waren onlangs in een prefabhuis getrokken dat zij uit Amerika hadden laten komen en dat met alle toebehoren was geleverd – inclusief een voordeur met een 'illegale' brievenbus. Op een dag was zijn vrouw thuisgekomen en had een handgeschreven briefje op de deur aangetroffen waarin stond dat er geen post meer zou worden bezorgd omdat hun brievenbus te laag zat. Voortaan zouden zij hun post zelf bij het postkantoor moeten ophalen.

'Ik kan u alleen maar adviseren wat u zou kunnen doen,' vervolgde Thóra. 'Gerechtelijke stappen ondernemen tegen de poste-

rijen, zoals u voorstelt, zal u alleen maar extra op kosten jagen. En ik zou u ook niet willen aanraden de verantwoordelijke ambtenaar van de bouwcommissie aan te klagen.’

‘Een nieuwe voordeur kost ook geld. Ik kan die gleuf niet hoger plaatsen – dat heb ik u al verteld.’ De man en de vrouw wisselden triomfantelijke blikken uit.

‘Een voordeur kost minder dan een rechtszaak, dat is een ding dat zeker is.’ Thóra reikte hen het laatste document aan van de stapel die zij had gemaakt voordat het echtpaar was binnengekomen. ‘Dit is een brief die ik namens u heb opgesteld.’ Ze staken er allebei hun hand naar uit, maar de man was het eerst. ‘Het postkantoor, of de postbode, heeft een procedurefout gemaakt. U had per aangetekende post een formele mededeling moeten ontvangen dat de hoogte van uw brievenbus niet aan de wettelijke bepalingen voldoet en vervolgens had u de tijd moeten krijgen hier iets aan te doen. Voor die deadline had men de postbezorging niet mogen stopzetten.’

‘Aangetekende post?’ zei de vrouw bits. ‘Hoe hadden we die brief moeten krijgen als ze hem niet bij ons mogen bezorgen?’ Bijzonder in haar nopjes met zichzelf keek ze haar man aan, maar ze kreeg niet de reactie die ze verwachtte en haar boze blik keerde weer terug.

‘O, doe me een lol en gedraag je niet zo betweterig,’ gromde hij. ‘Aangetekende post komt niet door de brievenbus – daar moet je voor tekenen.’ Hij wendde zich tot Thóra. ‘Ga door.’

‘Deze brief eist dat de posterijen de correcte procedure in acht nemen, u een aangetekend schrijven sturen waarin u wordt gevraagd de situatie aan te passen en daarvoor een redelijke termijn stellen. We vragen om twee maanden.’ Ze wees op de brief, die de man intussen had gelezen en aan zijn vrouw had gegeven. ‘Daarna kunnen we weinig meer doen, maar ik zou willen voorstellen dat u de brievenbus naar de juiste hoogte verplaatst. Als dat niet mogelijk is en u ervoor kiest deze deur te behouden, dan kunt u een losse brievenbus nemen. De opening daarin moet zich op dezelfde hoogte bevinden als in deuren. Als u daarvoor kiest, raad ik u aan een rolmaat te gebruiken wanneer u hem

ophangt, om verdere meningsverschillen te voorkomen.’ Ze glimlachte flauwtjes.

De man zat met een boze blik naar haar te luisteren. Opeens verscheen er een valse grijns op zijn gezicht. ‘Oké, ik snap het. Wij sturen die brief, krijgen een aangetekende brief terug en hebben dan twee maanden waarin de postbode onze post, ongeacht de hoogte van de brievenbus, moet blijven bezorgen. Ja, toch?’ Thóra knikte. Met een zegevierende blik stond de man op. ‘Wie het laatst lacht, lacht het best. Ik ga die brief nu meteen op de bus doen en zodra ik een deadline heb gekregen, laat ik die inwerpleuf tot vlak boven de drempel zakken. Wanneer de termijn is verstreken, hang ik een losse brievenbus op. Kom op, Gerda.’

Thóra liep met hen mee naar de deur, waar ze haar bedankten en afscheid namen, de man popelde om de brief te posten en aan de tweede fase van zijn oorlogje met de postbode te beginnen. Thóra liep hoofdschuddend terug naar haar bureau, verbijsterd over de menselijke natuur. Waar mensen zich allemaal niet druk om maakten... Ze hoopte dat postbodes goedbetaald kregen, maar twijfelde daar eerlijk gezegd aan.

Thóra zat nog maar net achter haar bureau, of Bragi, haar partner in de kleine advocatenpraktijk, stak zijn hoofd om het hoekje van de deur. Hij was een oudere man en gespecialiseerd in echtscheidingen; Thóra kon niet tegen dat soort zaken. Haar eigen scheiding was voor haar genoeg geweest. Bragi daarentegen was helemaal in zijn element bij de meest gecompliceerde geschillen en had de gave ruziënde stellen over te halen met elkaar te praten zonder elkaar te vermoorden.

‘En, hoe ging het met de brievenbus? Beschouw je het als een proefproces voor het Hoogerechtshof?’

Thóra glimlachte. ‘Nee, ze gaan er nog eens over nadenken, maar we moeten niet vergeten ze de rekening per koerier te laten bezorgen. Ik denk niet dat er de komende tijd veel post bij ze zal worden bezorgd.’

‘Ik hoop dat ze gaan scheiden,’ zei Bragi, handenwrijvend. ‘Dat zou een mooie strijd worden.’ Hij pakte een geeltje en gaf het aan

Thóra. ‘Deze meneer belde terwijl die brievenbussers bij jou zaten. Hij vroeg of je hem wilde bellen zodra je tijd had.’

Thóra keek op het briefje en zuchtte toen ze de naam las: Jónas Júlíusson. ‘O, fijn,’ zei ze, en ze keek naar Bragi. ‘Wat had hij?’

Iets meer dan een jaar eerder had Thóra een rijke zakenman van middelbare leeftijd geholpen een contract op te stellen voor zijn investering in een stuk land en een boerderij op het schiereiland Snaefellsnes. Jónas had buiten IJsland in korte tijd veel geld verdiend met het opkopen van half failliete radiostations, die hij nieuw leven inblies en vervolgens met enorme winsten verkocht. Thóra wist niet of hij altijd een beetje vreemd was geweest, of dat het hebben van geld hem excentriek had gemaakt. Op dit moment hield hij zich bezig met newagefilosofie en hij was van plan een reusachtig holistisch centrum annex spahotel te bouwen, waar mensen zouden betalen om hun fysieke en geestelijke kwalen te laten genezen met behulp van alternatieve therapieën. Toen Thóra aan hem dacht, schudde ze haar hoofd.

‘De een of andere verborgen constructiefout in het gebouw, voor zover ik het begrepen heb,’ antwoordde Bragi. ‘Hij is er niet blij mee.’ Hij lachte. ‘Je kunt hem beter bellen; hij wilde het er met mij niet over hebben. Hij beweert dat jouw Venus Kreeft als ascendant heeft en dat je daarom zo’n goede advocaat bent.’ Bragi haalde zijn schouders op. ‘Misschien is een gunstige sterrenkaart wel net zo’n goede aanbeveling als een rechtentitel. Wie zal het zeggen?’

‘Wat een mafkees,’ zei Thóra en pakte de telefoon.

Jónas had de aftrap voor hun professionele relatie gegeven door haar astrologische horoscoop op te laten maken, die gunstig bleek te zijn. Daarom had hij haar ingehuurd. Thóra vermoedde dat de grotere praktijken geweigerd hadden Jónas informatie te verstrekken over de exacte geboortetijd van hun juristen, zodat hij een kleinere had moeten benaderen; hoe was anders te verklaren dat een man die zo rijk was als hij ervoor koos in zee te gaan met een bedrijfje met slechts vier werknemers. Ze belde het nummer dat Bragi op het papiertje had gekrabbeld en trok een gezicht terwijl ze wachtte tot Jónas zou opnemen.

‘Hallo,’ zei een zachte mannenstem. ‘Met Jónas.’

‘Hallo, Jónas. Je spreekt met Thóra Gudmundsdóttir van Central Advocaten. Je had gevraagd of ik je terug wilde bellen.’

‘Ja, dat klopt. Bedankt voor het terugbellen.’ Hij zuchtte zwaar.

‘Mijn collega Bragi had het over een verborgen constructiefout in het gebouw. Waar gaat het precies om?’ vroeg zij, intussen naar Bragi kijkend, die knikte.

‘Het is verschrikkelijk, geloof me. Er mankeert iets aan het perceel en ik weet zeker dat de verkopers er vanaf hebben geweten, maar mij niets hebben verteld. Ik denk dat het al mijn plannen torpedeert.’

‘En wat mankeert er precies aan?’ vroeg Thóra, verbaasd. Het perceel was onderzocht door bevoegde experts en zij had hun rapport zelf gelezen. De oppervlakte was precies wat de verkopers hadden opgegeven, alle rechten die in de verkoopomschrijving stonden vermeld klopten, en de twee boerderijen die bij het land hoorden waren zo oud dat een complete renovatie de enige optie was.

‘Het gaat om een van de oude boerderijen op het terrein waar ik het hotel heb laten bouwen, Kirkjustétt, weet je nog?’

‘Ja, ik weet het nog,’ antwoordde Thóra, en ze voegde eraan toe: ‘Je weet dat in het geval van onroerend goed een bouwkundig defect de waarde dient te beïnvloeden met ten minste tien procent van het aankoopbedrag teneinde recht te kunnen doen gelden op compensatie. Zoiets kan ik me niet voorstellen bij zo’n oud gebouw, ook al is het nog zo groot. Daar komt bij dat een verborgen gebrek ook echt verborgen moet zijn. In het rapport van de taxateurs stond duidelijk vermeld dat de gebouwen volledig gerenoveerd moesten worden.’

‘Dit gebrek maakt de boerderij volstrekt onbruikbaar voor mijn doeleinden,’ zei Jónas resoluut. ‘En er bestaat geen twijfel over dat het “verborgen” is – de taxateurs hadden het nooit kunnen opmerken.’

‘Wat is het dan voor gebrek?’ vroeg Thóra, die nu toch echt nieuwsgierig begon te worden. Ze dacht dat er midden in het huis misschien een heetwaterbron was aangetroffen, zoals een aantal

jaren geleden in Hveragerdi scheen te zijn gebeurd, maar er stond haar niets van bij dat er in dit gebied sprake was van enige geothermische activiteit.

‘Ik weet dat je niet veel moet hebben van spirituele zaken,’ zei Jónas kalm. ‘Je zult verbaasd zijn wanneer ik je vertel wat hier aan de hand is, maar ik verzoek je dringend te geloven wat ik zeg.’ Hij zweeg even en gooide er toen uit: ‘Het spookt er.’

Thóra deed haar ogen dicht. Het spookte er. Oké. ‘Ja, ja,’ zei ze, terwijl ze met haar wijsvinger een ronddraaiende beweging voor haar slaap maakte om Bragi duidelijk te maken dat Jónas’ ‘gebrek’ volslagen nonsens was. Bragi kwam dichterbij staan, in de hoop mee te kunnen luisteren.

‘Ik wist wel dat je sceptisch zou reageren,’ mopperde Jónas. ‘Maar het is echt waar en het is algemeen bekend onder de plaatselijke bevolking. De verkopers wisten ervan, maar hielden hun mond erover. Dat noem ik frauduleus, vooral omdat ze wisten wat mijn plannen waren met de boerderij en het land. Ik heb hier te maken met buitengewoon gevoelige mensen, zowel de gasten als de staf. Ze vinden het vreselijk.’

Thóra viel hem in de rede. ‘Kun je me misschien vertellen wat dat “spoken” inhoudt?’

‘Er hangt gewoon een afschuwelijke atmosfeer in het huis. En verder raken er dingen kwijt en worden er midden in de nacht vreemde geluiden gehoord en hebben mensen een kind uit het niets zien verschijnen.’

‘En?’ vroeg Thóra. Dat was niets bijzonders. In haar eigen huishouden raakte er voortdurend van alles kwijt, vooral autosleutels, er waren dag en nacht geluiden en er doken aan de lopende band kinderen op uit het niets.

‘Er is hier geen kind, Thóra. In de wijde omgeving niet.’ Hij zweeg even. ‘Dat kind is niet van deze wereld. Ik heb haar achter me zien staan toen ik in de spiegel keek en ik kan je niet vertellen hoe... níét levend ze is.’

Thóra voelde een rilling over haar rug lopen. Hoe ongeloofwaardig het haar ook leek, de toon van Jónas’ stem liet er geen twijfel over bestaan dat hij het zelf geloofde en ervan overtuigd

was dat hij iets bovennatuurlijks had gezien. ‘Wat wil je dat ik doe?’ vroeg ze. ‘Wil je dat ik het met de verkopende partij bespreek en korting probeer te krijgen? Want daar gaat het immers om? Eén ding kan ik je wel vertellen – ik kan geen geesten voor je uitdrijven, of de atmosfeer in het huis verbeteren.’

‘Kom dit weekend langs,’ zei Jónas opeens. ‘Ik wil je het een en ander laten zien van wat hier gevonden is en horen wat jij ervan vindt. De beste suite in het hotel is vrij en je zou je meteen eens kunnen laten verwennen. Een massage met hete stenen, wat je maar wilt. Je kunt je weer eens helemaal opladen en ik betaal je er natuurlijk goed voor.’

Dat opladen kon Thóra wel gebruiken, maar ze vond wel dat hij zichzelf tegensprak door haar ontspanning te beloven en in één adem te beweren dat het er spookte. Haar leven bewoog zich op dit moment in steeds kleiner wordende cirkels, voornamelijk rond haar nog ongeborn kleinkind dat haar zoon nog vóór zijn zestiende had verwekt en haar gespannen verhouding met haar ex-echtgenoot, die volhield dat het kind was verwekt omdat Thóra een slechte moeder was. Wat hem betreft speelden de hormonen van hun zoon nauwelijks een rol; het was allemaal haar schuld. Deze mening werd gedeeld door de ouders van het aanstaande moedertje, dat nog maar vijftien was. Thóra zuchtte. Er waren heel wat stenen voor nodig om al haar zorgen weg te masseren.

‘Wat wil je me laten zien? Kun je het niet gewoon naar mijn kantoor sturen?’

Jónas lachte kil. ‘Nee, dat zal niet gaan. Het zijn dozen vol oude boeken, tekeningen, portretten en allerlei andere rommel.’

‘En waarom denk je dat die oude spullen iets te maken hebben met het zogenaamde “verborgen gebrek” in het huis?’ vroeg ze sceptisch. ‘En waarom bekijk je het niet gewoon zelf?’

‘Dat kan ik niet. Ik heb het geprobeerd, maar ik word er helemaal akelig van. Ik blijf er het liefst bij uit de buurt. Jij bent veel nuchterder; jij kunt er waarschijnlijk naar kijken zonder er iets bij te voelen.’

Hier kon Thóra niets tegen inbrengen. Geesten, monsters en

elfen hadden haar nooit veel gedaan. De echte wereld bezorgde haar al voldoende problemen zonder dat zij zich over de grenzen van de fantasie waagde. ‘Laat me er even over nadenken, Jónas. Het enige wat ik kan beloven is dat ik mijn best zal doen om iets te regelen zodat ik kan komen. Ik bel je morgenmiddag. Is dat goed?’

‘O, ja. Bel gerust. Ik ben hier de hele dag.’ Jónas aarzelde even en zei toen: ‘Je vroeg me waarom ik denk dat die oude spullen er iets mee te maken hebben.’

‘Ja?’ zei Thóra.

Opnieuw bleef het even stil. ‘Ik heb een foto gevonden in een van de dozen.’

‘En?’

‘Het is een foto van het meisje dat ik in de spiegel heb gezien.’